

MILYEN LESZ A

BÚCSÚ UTÁN?

A Vajon létezik **szerelem** első látásra? szerzője

Jennifer E. Smith

Dream
válogatás

ele

Clare és Aidan számára lassacskán véget érnek a középiskolás évek. Bizakodva és céltudatosan várják a jövőt. Ám a várakozásokkal teli időszakra rányomja bélyegét, hogy a szerelmesek útja, úgy tűnik, különválik. Vágyaik és elképzeléseik külön városba viszik őket. Egyetlen kérdés marad hátra: ki kell találniuk, hogy együtt maradjanak vagy szakítsanak. A 12 órás beszélgetés során felidézük kapcsolatuk minden egyes fontos pillanatát, jelentős eseményét, hátha találnak valamit a múltjukban, ami meghatározza a jövőjüket. Az este barátokhoz, a családhoz, régi emlékekhez és különleges helyekre vezeti őket, ahol kemény igazságokkal és meglepő felfedezésekkel néznek szembe. Ahogy az óra jár, és eléri őket a reggel, úgy közeleg elkerülhetetlen búcsújuk is. A kérdés csak az, hogy a búcsú csupán reggelre szól avagy örökre? Mennyit bír ki a szerelem? Bájos, édesen keserű, bölcsességgel és szeretettel teli, ellenállhatatlan regény. Hogyan döntsünk, ha a szívünk és az élet más-más irányt diktál?

or

JENNIFER E. SMITH így vall magáról és az írásról: „Fiatakoromtól kezdve imádtam az olyan könyveket, amik egyszerre voltak szomorúak, édesek és érzelemmel teliek. Úgy gondolom, hogy szinte az összes könyv alapja a szerelem, ha romantikus művekről beszélünk, és akkor is, ha nem. Próbálom megtalálni az egyensúlyt a szerelmi és a családi szálak között. Nagyon szeretek erről írni...”

www.jenniferesmith.com
www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

***Meddig szól a búcsú?
Holnapig vagy örökre?***

„A történet hosszúra nyújtja a szív fájdalmát. De ez egy csodás fájdalom. A legjobb fajta. Olyan fájdalom, ami a legigazibbnak tűnő szereplőktől jön, így az egész olyan hiteles lesz, hogy téged is magával ragadnak az érzelmek.”

Jennifer Niven

„A történet friss és élénk. Irodalmi műfaja lebilincselő, a karaktereket közelről megfigyelhetjük, Clare és Aidan meghittséggel, intimitással, intenzíven és hűen mutatkoznak be. Minden olvasó elégedett lehet. Újabb szellemes és kedves könyv Smith életművében.”

Kirkus Reviews

„Azoknak, akik csak most lesznek főiskolások, azoknak, akiknek már van tapasztalata, és mindenkinek, aki rajong a romantikus realiztikus fikció iránt. Ez egy igazán élvezetes, érzelmes és értelmes történet.”

School Library Journal

„Jennifer E. Smith egyetlen epikus este alatt bemutatja az első szerelem fájdalmas tökéletességének minden részletét. Nem akartam, hogy véget érjen az éjszaka... és ez a könyv.”

Amazon

Jennifer E. Smith

MILYEN
LESZ
A
BÚCSÚ UTÁN?

— részlet —

1. MEGÁLLÓ

A gimi
18:24

A kocsiban Aidan habozik, mielőtt elfordítja a slusszkulcsot, és Clare egy röpke másodpercre úgy tesz, mintha csak vacsorázni indulnának, vagy moziba vagy akárhova, tényleg, akár csak egy olyan céltalan, spontán kocsikázásra, ami már annyiszor volt az egyetlen ötletük. Az estéjük mintha mindig ugyanígy kezdődne: kettesben ülnek Aidan poros Volvójában, és próbálják eldönteni, mihez is kezdjenek.

Ám a ma este más.

Ma este semmi sem kezdődik el. Ma este minden véget ér.

Aidan még mindig nem adta rá a gyújtást, és Clare lepillant az ölében heverő füzetlapra. Mire megtette az utat

Gallagherék házáig – amit már legalább ezerszer tett meg az elmúlt két évben –, olyan sokszor hajtogatta össze és szét a lapot, hogy máris megpuhult, és összegyűrődött.

– Talán simán csak le kéne lépnünk, vagy valami – mondja Aidan, és a lányra sandít. – Egyszerűen elhúzunk innen, és irány Kanada.

– Kanada, mi? – kérdi Clare, és megemeli a szemöldökét. – Mintha szökött rabok lennénk?

– Jól van, na – von vállat Aidan. – Akkor csak irány Wisconsin.

Clare felemeli a karját, és a fiú tarkójára simítja a tenyerét. Aidan vöröses haja frissen nyírt, a szokásosnál is rövidebb, ettől valahogy idősebbnek tűnik.

– Én kora reggel elmegyek – mondja gyengéden. – Már mindent bepakoltam a kocsiba. Neked meg délben indul a géped.

– Tudom – feleli Aidan, de nem hajlandó a lányra nézni. A garázs csukott ajtajára szegezi a szemét. – Pont erről beszélek. Hagyjuk ki ezt az egészet!

– Mármint az egyetemet? – kérdezi Clare mosolyogva, és leengedi a kezét.

– Igen – helyesel a fiú, és bólogat hozzá. – Kinek kell az egyetem? Inkább szökjünk el együtt! Csak kábé egy évre. Új életet kezdünk. Valahol vidéken. Vagy még jobb: egy lakatlan szigeten.

– Meg kell hagyni, jól állna neked a fűszoknya.

– Komolyan beszéllek – erősködik Aidan, bár a lány tudja, hogy egyáltalán nem gondolja komolyan. Csak kétségbeesett és szomorú, ideges és izgatott, s örületesen bizonytalan, miközben a láthatatlan határvonal felé dübörögnek, ami „előtte” és „utána” kategóriákra fogja osztani az életüket. Szóval pontosan ugyanúgy érzi magát, mint Clare.

– Aidan – mondja halkán, és ezúttal a fiú a szemébe néz. – Ez tényleg megtörténik. Méghezza holnap. Akármit is szeretnénk.

– Tudom – ismeri el a fiú.

– Ezért muszáj kitalálnunk, hogy mit kezdjünk a helyzettel.

– Igen, de...

– Csak semmi de! – vág a szavába Clare. Feltartja a papírt. – Nincs több duma. Egész nyáron erről beszéltünk, és semmire sem mentünk vele. Újra meg újra csak ugyanazokat a köröket futjuk: maradjunk együtt, szakítsunk, maradjunk együtt, szakítsunk...

– Maradjunk együtt – fejezi be a mondatot Aidan halvány mosollyal.

Clare nevet.

– Az a lényeg, hogy nem jutottunk semmire. Szóval nem dumálunk többet. Most csak vezess, oké?

A fiú előrehajol, megfogja a slusszkulcsot, és elfordítja.

– Oké – feleli.

Az első megállójuk nincs messze. Nem beszélnek, miközben az ablak mellett elsuhan a sok ismerős látnivaló a városban: a vízmosás fölötti híd, a fenyőfákkal szegélyezett út, a park zenepavilonja. Clare próbálja mindegyiket az emlékezetébe vésni, miközben elhaladnak mellettük, mivel tudja, hogy mire hálaadáskor visszatér, talán már teljesen másvalaki lesz, és gyanítja, hogy addigra – a saját változása miatt – az egész város is teljesen másmilyennek fog tűnni. Ez valamiért megijeszti, úgyhogy megpróbálja szépen sorban rögzíteni őket a memóriájában: minden egyes fát, minden egyes utat, minden egyes házat.

Így kezdődött ez az egész ma reggel: Clare pánikban ébredt, hogy milyen sok búcsúzkodás vár még rá. Nem csupán emberektől kellett még elköszönnie – természetesen Aidantól, aztán a legjobb barátnőjétől, Stellától, meg Aidan húgától, Riley-től és a fiú legjobb pajtásától, Scottytól, valamint maréknyi haverjuktól, akik még itt voltak –, hanem magától a várostól is. Az összes helyi jellegzetességtől, ami gyermekkorra színterét jelentette. Nem mehetett el anélkül, hogy még egyszer kilátogatna a befüvesített főtérre, vagy enne még egy utolsó szelet pizzát a kedvenc falatozójukban. Egyszerűen nem mehetett el anélkül, hogy még egy-

szer kiülne a tópartra, részt venne egy utolsó bulin, vagy még egyszer utoljára elhajtana a gimnázium előtt.

Úgyhogy listát írt. Ám hamar rájött, hogy a legtöbb dolog, ami fontos a számára, kibogozhatatlanul összegabalyodott Aidannal. Ez a hely szinte kísértetváros lett, telis-tele kétéves kapcsolatuk mérföldköveivel és emlékeivel.

Ezért hát a ma este új értelmet nyert: nosztalgikus körút lett belőle, a múltba tett kirándulás, az emlékek felidézése. Clare így akart elköszönni ettől a várostól, ahol felnőtt, és talán – valahogyan – Aidantól is.

Akaratlanul is megborzong egy kicsit, ahogy most végig gondolja mindezt, és lenyomja a kocsiajtón lévő gombot, becsukja az ablakot.

– Zavar a huzat? – pillant rá Aidan, és ő is felhúzza az ablakot, miután Clare bólint.

De nem csupán a huzattól borzong. Jeges félelem önti el, valahányszor megpróbálja elképzelni, nemcsak magát a búcsút, hanem mindazt, ami utána jön: a fájdalmat, ami nyilván követni fogja őket az ország két szélére, olyan erővel, hogy a lány már most érzi, pedig Aidan pusztán centikre van tőle.

Clare igazság szerint még mindig várja, hogy a szíve elfogadja a döntést, amit az elméje már meghozott. De kezd kifutni az időből.

Amikor elérnek a gimnázium hosszú feljárójának végébe, Aidan a homlokát ráncolja.

– Na, áruld el – mondja, miután a hatalmas épület elé hajtanak, és beállnak az egyik üres parkolóhelyre –, pontosan miért is vagyunk itt?

Péntek kora este van augusztus közepén, így az iskola elhagyatottan, üresen áll. Bár négy évet töltött itt, Clare már most nehezen tudja felidézni, milyen is ez a hely, amikor tele van diákokkal, és mindenki kiözönlik a fakapukon a sulis előtti gyepre. Még csak két hónap telt el a tanítás vége óta, de valahogy mégis olyan érzés, mintha nagyon régen lett volna mindez.

– Azért – feleli Aidanhoz fordulva –, mert ez az első megálló a listán.

– Azt tudom – közli a fiú. – De miért?

– Mert itt találkoztunk – magyarázza Clare, ahogy kiszáll az autóból. – És úgy gondoltam, hogy a legelején kéne kezdenünk.

– Szóval ez most egy *időrendi* kincsvadászat.

– Egyáltalán nem kincsvadászat. Inkább gondolj rá úgy, mint egy összefoglalóra.

– Mit foglalunk össze?

Clare rámosolyog a kocsira fölért.

– A kapcsolatunkat.

– Szóval ez most kábé olyan, mint egy „best of” válogatásalbum – mondja Aidan, ujjá körül pörgetve a slussz-kulcsot, miközben megkerüli az autót, hogy odamenjen a lányhoz, és egy másodpercre olyan, mintha az elmúlt pár év meg sem történt volna. Mintha most, csupán erre az egyetlen pillanatra, Aidan nem is az lenne, akit Clare az egész világon mindenkinél jobban ismer, hanem megint az új gyerek, aki tizenegyedikben jelent meg itt, a semmiből bukkant fel a tanítás első napján a vörös hajával, a szep-lőivel meg a nevetséges langalétaságával, és teljesen a feje tetejére állította a lány életét. Aidan most a fényszóró elé lép, így Clare kénytelen hunyorogni, miközben még hosszú másodpercekig figyeli a fiút.

– Mondtam már neked – szólal meg végül –, hogy minden áldott nap elkéstem irodalomról, csak mert össze akartam futni veled, miközben te matekra mentél?

– Hú, most egy kicsit szégyellem magam – sandít rá Aidan összehúzott szemmel. – Ha ezt tudom, akkor jobban igyekeztem volna időben beérni az órára.

– Semmi baj – feleli Clare, és eszébe jut, hogyan loholt végig a fiú a folyosón, úgy szorongatva hóna alatt a könyveit, akár a tojásfocit. Mindig lekéste a becsöngetést, eleinte azért, mert eltévedt, később meg azért, mert folyton cserbenhagyta az időérzéke. – Akár egész nap vártam volna, ha kell. Azt hiszem, egy életen át vártam volna rád. – Persze

nem gondolja komolyan, szavai mégis kissé szomorkás mosolyt csálnak Aidan ajkára.

– Tényleg? – kérdi a fiú.

– Tényleg – von vállat Clare.

– Bár most is hajlandó lennél várni! – mondja erre Aidan, bár nem keserűen. Halkan, nyugodtan ad hangot az egyszerű igazságnak, őszinte vágynak.

De szavai akkor is szíven ütik a lányt.

– Ne csináld már! – szól rá Clare. – Ne gyere itt nekem a romantikával!

– Hogy mi? – Aidan meglepettnek tűnik.

– Ez nem ér – magyarázza Clare. – Utálom, hogy a szegény ártatlant adod. Elvégre szó sincs arról, hogy én direkt *akarnék* szakítani veled. Már a pusztá gondolatába is belehalok, de próbálok gyakorlatiasan viselkedni. Holnaptól kezdve milliónyi kilométerre leszünk egymástól, úgyhogy csakis a szakításnak van értelme. Szóval ne legyél már ilyen!

– Ne legyek ilyen... romantikus? – kérdezi Aidan derűs képpel.

– Igen.

– Gondoltál már arra, hogy talán neked nem kéne ilyen gyakorlatiasnak lenned?

A lány felsóhajt.

– Egyikünknek muszáj annak lenni.

– Annak, aki romantikus kincsvadászatot szervezett az utolsó éjszakánkra? – vonja kérdőre Aidan, majd átkarolja, és kissé megszorítja a vállát.

– Nem is kincsvadászat – grimaszol Clare.

– Hát, akármi is ez, gyanúsan romantikus ahhoz képest, hogy milyen idegesítően gyakorlatias vagy – húzza közelebb magához a fiú. Clare csupán a mellkasáig ér föl, így kénytelen felemelni a fejét, hogy ránézzen. Amint ezt megteszi, Aidan leszegi az állát, megcsókolja, és bár vagy ezer-szer megtették már – még ebben a parkolóban is –, Clare mindig ugyanúgy elgyengül tőle, mint legelőször, s egyszerűen előnti az aggodalom, hogy milyen kevés csókjuk van még hátra.

Felmennek együtt a sulis lépcsőjén, és Clare megrángatja a nagy faajtó kilincsét, ám a kapu zárva marad. Kopogtat párszor, hátha van odabent egy biztonsági őr, de senki sem nyit ajtót.

– Csak pár hét múlva kezdődik a tanítás – emlékezteti Aidan. – Péntek este tuti nincs itt senki.

– Azt hittem, talán tartanak nyári korrepetálást, vagy valami...

– Na, akkor ugorjunk a következő állomásra!

Clare a fejét csóválja, nem igazán tudja, hogyan magyarázza el a terve lényegét. Hogy valójában két évet akar bele-sűríteni egyetlen utolsó éjszakába; ki akarja szórni a doboz-

ból az összes darabkát, majd szépen sorban összeilleszteni őket, hogy kirajzolódjon előttük a teljes kép.

És hogy végre el tudjanak búcsúzni egymástól.

De hogy ezt megtehessék, a legelején kell kezdeniük.

– Nem – mondja, és felnéz az épület kőhomlokzatára.
– Muszáj bejutnunk valahogy. Itt láttuk meg egymást legelőször.

– Coady tanár úr földrajzóráján – mosolyog Aidan.

– Pontosan – bólint Clare. – Nem mintha emlékeznél...

– Már hogyne emlékeznék!

– Dehogysis emlékszel. Legalábbis az első napra biztos nem.

– Jaj, ne már! – nevet Aidan. – Hogy lehetne téged elfelejteni?

– Az tényleg lehetetlen – helyesel Clare, bár tudja, hogy ez nem igaz. A lányt sok mindennek szokták nevezni – okosnak és viccesnek, szorgosnak és tehetségesnek –, ám emlékezetesnek semmiképpen sem. A legfontosabb tulajdonságai – amikre a legbüszkébb – csak azután válnak nyilvánvalóvá, ha valaki jobban megismeri. Első pillantásra semmi különleges nem látszik rajta: haja és szeme barna, magassága és kinézete átlagos. Alapvetően simán csak beolvad a környezetébe, amit őszintén szólva soha nem bánt: a középiskolában sokkal rosszabbul is járhatna az ember. Ez viszont azt jelentette, hogy Aidan előtt – aki a tizenegyedik

osztály egyik legelső napján egyszer csak betoppant Clare földrajzórájára – igazából egyetlen fiú sem vette őt észre.

Azon a bizonyos napon Aidan közvetlenül a lány mögötti padba ült le. A tanáruk ásványokat osztott szét, hogy adják őket körbe, és amikor az egyik elért Clare-hez, a lány óvatosan fogta két kezébe. Kívülről teljesen átlagos kőnek tűnt, ám a belseje tele volt csillogó, lila kristályokkal. Amikor megfordult, hogy átadja az új srácnak, a fiú az ásványra szegezte a szemét. Később azonban – miután Aidan végre észrevette őt, miután mindketten ráébredtek, hogy kialakulóban van köztük valami –, Clare újra meg újra felidézte ezt a pillanatot. Mert pontosan így érezte magát Aidan mellett: mintha egész életében szürke kis kő lett volna, átlagos és unalmas, de amikor megismerkedett a fiúval, feltárult rejtett mélysége, és egyszeriben csillogni kezdett.

– Be kell jutnunk – makacskodik a lány, furcsamód kétségbeesettnek érzi magát.

Aidan értetlenül néz rá.

– Tényleg olyan fontos ez?

– Igen – rángatja meg még egyszer a kilincset Clare, pedig nyilvánvalóan hiába. – Muszáj a terv szerint kezdenünk ezt az egészet.

Tudja, hogy Aidan nem érti, miért ilyen fontos neki ez az egész, és úgy érzi, talán el sem tudná magyarázni, hiába is próbálná. Egyszerűen csak ketyeg az óra, gyorsan köze-

leg a holnap, amikor minden megváltozik. És Clare eddig azt hitte, hogy legalább ezt az egyet – utolsó együtt töltött estéjüket – ő irányíthatja.

A lány egész nyáron a kurzusok leírásait, a kampusz térképét és leendő szobatársa üzeneteit bújta, próbálta átlátni, milyen is lesz az új élete. De bármennyit is olvasott, bármennyire is igyekezett tájékozódni, a részleteket egyszerűen nem bírja előre elképzelni. Márpedig azzal a legnehezebb szembenéznie, amit nem tud.

Ráadásul olyan sok minden akad, amiről fogalma sincs. Nem tudja, hogy a „Bevezetés a pszichológiába” előadás nem fog-e ütközni a „Japán történelme” szemináriummal, vagy hogy talál-e majd valakit, akivel egy asztalnál ülhet a koleszos menzán az első néhány nehéz napban, amikor az idegenek összeverődött tömegéből baráti társaságok alakulnak ki, ahogyan a cement megköt.

Nem tudja, ki fog-e jönni a szobatársával, egy New York-i lánnyal, akit Beatrice St. Jamesnek hívnak, és aki úgy tűnt csak arról akar beszélni, hogy milyen bandák koncertjein járt a nyáron, így Clare erősen gyanítja, hogy zenekari posztterekkel fogja kitapétázni a szobájukat.

Nem tudja, nem fog-e hibának bizonyulni, ha hálaadásig otthon hagyja a télikabátját, vajon képes lesz-e húsz emberrel osztozni a fürdőszobán, vagy hogy a keleti parton másként öltöznek-e a lányok, mint itt, Chicagóban. Nem

tudja, hogy be fog olvadni vagy ki fog lógni, megszokik vagy megszökik, honvágyat vagy függetlenséget fog érezni, boldogság vagy bánat vár rá.

És leginkább fogalma sincs, vajon képes lesz-e túlélni mindezt úgy, hogy nem hívhatja föl bármikor Aidant.

A kudarcba beletörődve lép hátra a gimnázium fakapujától.

– Ez nem valami jó kezdet – ismeri el.

Aidan vállat von.

– Kit érdekel? Mármint, szerinted nem jutottunk elég közel?

– Az „elég közel” nem elég jó.

– Hát *persze*, hogy nem – grimaszol Aidan, de azért követi Clare-t, ahogy a lány elindul az épület mentén, elhaladva a tanári parkoló, a nagyterem meg az egész keleti szárny mellett, amíg a sulis háta mögé nem kerülnek. Valahányszor elmennek egy ajtó mellett, egyikük odacog, hogy megpróbálja kinyitni, de mindegyik zárva van, sehol sem tudnak bejutni.

Így hát megállnak az épület mögött, Coady tanár úr földszinti termének ablakánál, és kezükkel árnyékolva a szemüket belesnek az ablakon. A teremben sötét és csend honol, a táblát letörölték, a fekete padokat vékony porréteg borítja, az ásványok és egyéb kőzetminták szépen elrendezve díszlegnek a tárolókban a szemközti falnál.

– Valahogy másmilyennek tűnik – mondja a fiú. – Nem?

A mellette álló Clare bólint.

– Szinte olyan, mintha összement volna, vagy valami.

– Biztosan azért, mert most már nagy, menő egyetemisták vagyunk – szól Aidan vigyorogva, majd mind a ketten hátralépnek. A fiú Clare vállára teszi a kezét. – Sajnálom, hogy nem tudunk bejutni.

A lány nem válaszol; inkább felnéz a hatalmas ablak tetéjére, aztán végighúzza az ujját a kereten, mielőtt megkocogtatja az üveget.

– Esetleg megpróbálhatnánk... – kezdi, ám Aidan közbevág.

– Szó sem lehet róla – tiltakozik. – Ki se mondd!

– Esetleg megpróbálhatnánk valahogy betörni – fejezi be Clare csak azért is.

– Ugye csak viccelsz?

– Nem egészen – pislog rá Clare.

– Szerintem egyikünknek sem ez a legalkalmasabb pillanat arra, hogy letartóztassák – ellenkezik Aidan, és vér szökik az arcába, mint mindig, ha bosszús a lányra. – Van egy olyan érzésem, hogy a Kaliforniai Egyetem Los Angeles-i kampuszán nem néznék jó szemmel az ilyesmit, és eszem ágában sincs még egy okot adni apámnak arra, hogy csalódjon bennem. Pláne nem most, amikor már majdnem kijutottam innen.

– Igen, de...

A fiú feltartja a kezét, nem hagyja szóhoz jutni.

– Lefogadom, hogy a Dartmouth se repesne egy ilyen incidensért – hangsúlyozza, majd az ablakra int. – Egyébként is, már bőven elég közel vagyunk. Értem én, hogy a te szókincsedben nem szerepel az „elég közel”, de miért ilyen fontos ez neked?

– Azért – tartja fel Clare a lapot, amit mostanra gömböccá gyúrt a markában –, mert ez az utolsó esténk. És tökéletesnek kéne lennie. És ha még ezt sem bírjuk rendesen végigcsinálni...

Aidan arckifejezése ellágyul.

– Ez nem metafora – mondja. – Ha nem pipálunk ki mindent a listán, az mindössze annyit jelent, hogy hagyjuk magunkat sodródni az árral. Márpedig az jó dolog, nem?

– Igazad van – feleli a lány, és nagyot nyel. – Tudom én, hogy igazad van.

Mégis érthetetlen szomorúság lesz úrrá rajta. Hiszen még szép, hogy Aidan így gondolja. A fiú makacsul akarja hinni, hogy minden rendben lesz kettőjükkel. Ha most rögtön megjelenne az orra előtt egy élénk színű felirat, miszerint „Clare-nek és Aidannek mindenképpen szakítania kell ma este”, valahogy még abból is kimagyarázná magát, képes lenne kiforgatni a szavakat, és valami pozitív jelentést kihámozni belőlük.

Talán a világ nincs is tele jelekkel, csak az emberek használnak bizonyítéknak bármit, amit csak bírnak, hogy megpróbálják meggyőzni magukat arról, amit igaznak remélnék.

Clare számára eléggé világosnak tűnik, hogy egy ilyen kezdet nem sok jót ígér, és ez némi elégedettséggel tölti el: fölcillan az eshetőség, hogy végig igaza volt, és most már az univerzum is egyetért, hogy az egyetlen logikus lépés az, ha elválnak útjaik Aidannel.

Ezt azonban a szomorúság erős hulláma követi, amint arra gondol, hogy tényleg szakít a fiúval, és ahogy közelebb húzódik hozzá, kissé ingatagnak érzi magát.

Aidan ösztönösen átkarolja, és egy kis ideig így ácsorognak. A távolban felzúg egy motor, és néhány madár rikoltozik felettük. Az ég kékről szürkére halványodik, az alja már egészen homályos. Clare odanyomja az arcát Aidan ingének lágy pamutanyagához.

– Említette már neked valaki, hogy kissé rosszul tűröd, ha nem te irányítasz? – kérdezi Aidan mosolyogva, és megint hátralép. Óvatosan kiveszi a papírt a lány kezéből, és szépen kisimítja. – Úgy tűnik, hogy ezzel a nyolcas pontnak is lőttek.

– Az őszi bál – bólint Clare. – Az első táncunk.

– Pontosan – helyesel Aidan. – Tuti, hogy a tornaterembe se jutunk be. Kár, hogy megtiltottad nekem a romantikát, mert különben itt helyben táncolnék veled.

– Nem kár érte – feleli a lány. – Már láttam, hogy rázod.

– Még messze nem láttál mindent, amit tudok. De nyugi, fiatal még az este. Majd később villogok neked a tánc-tudományommal.

– Már alig várom – mondja a lány, és rádöbben, hogy teljesen komolyan gondolja.

Bármilyen is történjék, még előttük áll az egész éjszaka.

És az talán elég lesz.

Belekarol Aidanbe, hozzásimul, ahogy elindulnak vissza a kocsizhoz. Szellő keredik, és Clare most először érzi csípősnek: az ősz első előjele. Általában kedvelni szokta ezt az évszakot, és az elmúlt hetekben valahányszor elmesélte valakinek, hogy bejutott a Dartmouth Egyetemre, az illető mindig megemléltette, milyen gyönyörűek New Hampshire-ben az őszi lombok: a vörös, sárga és narancssárga híresen csodaszép árnyalatai borítják a kampuszt és az egész tájat. A lány azonban most nem akar a közelgő ősze gondolni. Inkább el akarja húzni ezt a nyarat, ameddig csak lehet.

Már majdnem elérnek a kocsizhoz, amikor megtorpan.

– Bakker – szól, és hátrapillant a válla fölött. – Akartam hozni valami szuvenírt.

– Szóval ez *igenis* kincsvadászat.

– Én csak úgy gondoltam, szép emlék lenne. Tudod, ha lenne valamink mindenhol, ahol csak megállunk ma este.

Aidan lenéz rá.

– Biztos, hogy igazából nem csak azért fundáltad ki ezt az egészet, mert el akartad lopni a felbecsülhetetlen értékű drágaköveket a földrajzteremből?

– Szerintem a „drágakő” kissé túlzás – feleli Clare. – De nem.

– Jól van akkor – mondja Aidan, azzal lehajol, s fölkap a földről egy teljesen átlagos kinézetű, palaszürke és le-gömbölyített kavicsot. Megdörgöli kockás inge szegélyével, majd komoly képpel átnyújtja a lánynak: – Parancsolj!

Clare a tenyerén méregeti a kavicsot. Végighúzza hüvelykujját a kő sima felszínén, visszagondol a legelső napra, amikor meglátta a fiút az órán, eszébe jut, milyen sugár-zó arccal forgatta Aidan a kezében azt az ásványt, benne a sok-sok lila kristállyal, mintha szerencsesüti vagy csokitojás lett volna, egy szuper kis meglepetés.

– A rám ruházott hatalomnál fogva – szónokolja most Aidan –, mint a Coady tanár úr tizenegyedikes földrajz tan-tárgyát négyes fölével elvégzett tanuló, örömmel tudatom veled, hogy ez a kis drágakő mostantól kezdve hivatalosan is felbecsülhetetlen értékű.

És íme milyen csodálatos: most már tényleg az volt.

2. MEGÁLLÓ

A pizzázó 19:12

Egy darabig csak álldogálnak a Pizzafaloda előtt, a bepárásdott ablakon át lesik a sok ismeretlen arcot.

– Nem tartott sokáig, hogy elfoglalják a helyünket, mi? – kérdi Aidan, és az egyik bokszra hunyorog a sarokban, ahol azelőtt ő üldögélt a lacrosse-os csapattársaival, most viszont tizedikes lányok csoportja vette birtokba, mindannyian a mobiljuk fölé görnyedtek.

– Ez az élet rendje – feleli Clare könnyedén, bár a látvány őt is kizökkentette egy kicsit. A búcsúzkodás három hete után – miután már három egész hete egyesével búcsút kellett mondaniuk szinte minden barátjuknak –, a lány úgy

érzi, a városnak mostanra üresnek kellene lennie. Ez a hely mégis úgy fest, mint egy teljesen átlagos estén, dugig van emberekkel, nevetés, pletyka és zaj tölti be.

Csak most már nem *ők* nevetnek, pletykálnak és zajonganak odabent.

Aidan felé fordul, kék szeme élénken csillog.

– Hadd találjam ki, miért jöttünk ide! – mondja, és tetetett komolysággal dörzsöli a tenyerét. – Ez a legelső hely, ahol leöntöttelek valamivel.

– Nem – csóválja Clare a fejét.

– Az első hely, ahol láttál elbotlani a saját lábamban? Az első hely, ahol láttad, amint kevesebb, mint tíz perc alatt benyomok négy szelet pizzát? Az első hely, ahol előadtam neked azt a trükköt a szívószál csomagolásával?

– Az első hely, ahol beszéltünk – szól közbe Clare, mert tudja, hogy a fiú képes lenne egész este így folytatni. – Nem mintha nagy beszélgetés lett volna, de akkor is az volt az első alkalom, hogy szóltál hozzám.

– Ja, tényleg – bólogat Aidan. – Most már emlékszem. Határozottan úgy rémlik, hogy azt mondtam neked, te vagy a legszebb lány, akit valaha láttam, aztán ott helyben megkérdeztem, nem járnál-e velem.

– Majdnem – feleli a lány mosolyogva. – Megkértél, hogy adjam oda a parmezánt.

– Á, igen – vágja rá Aidan. – Ez az egyik ritkábban használt befűzős dumám.

– Nálam bevált – mondja Clare, miközben a fiú kinyitja neki az ajtót.

Belépve megcsapja őket a vendéglőt betöltő pára és a paradicsom meg a mozzarella illata. Mindössze egyetlen középkorú pár van jelen, a hátsó sarokban görnyednek a pizzájuk fölé, és láthatóan nagyon zavarja őket a környező káosz. Rajtuk kívül azonban itt szinte mindenki tizennyolc év alatti. Emberemlékezet óta így áll a dolog: ez a hely nem is igazán étterem, inkább ebédlő a sulimenza helyett, tanítás utáni találkapont, hétvégi lazuló a gimis haveroknak. A repedezett bőrhuzatú bokszoikkal, az egyszerű, barna asztalokkal, az egyik falnál sorakozó elavult videojátékokkal és a kőbe vésett hagyománnyal, miszerint csakis a létező legegyszerűbb pizza kapható, ez a falatozó igazából mindig is a város fiatalabb lakóinak törzshelye volt.

Amint becsukódik mögöttük az ajtó, Aidan megtorpan, és Clare látja, hogy a szokásos asztalukat elfoglalta néhány alsóbb éves a lacrosse-csapatból. Aidant meglátva talpra ugranak, de ő int, hogy üljenek csak vissza.

– Bocs – szabadkozik az egyikük. Úgy fest, mint Aidan fiatalabb kiadásban: kerek képű, széles vállú és nagyon laza, de minden magabiztossága odavész, amint meglátja volt csapatkapitányát. Félelemmel vegyes tisztelet csendül

a hangjában, ahogy bocsánatot kér. – Azt hittük, már leléptél.

– Már majdnem – feleli Aidan, és hátba veregeti. – Holnap reggel indulok.

– Máris kezdődik az edzés?

– Még az idény előtt – bólint Aidan.

– Hát, sok szerencsét, haver – mondja a srác, és néhány társa is minden jót kíván. – Alig várom, hogy hálaadáskor mindent elmesélj.

Ahogy odébb lépnek az asztaltól, Aidan kézen fogja Clare-t, és a lány kicsit megszorítja az ujjait. Clare megpillantja a tükörképüket az ablak sötét üvegén, és rádöbben, milyen elveszettnek tűnnek, mintha egy ismerős szobába lépve az a látvány fogadná őket, hogy az egészet átrendezték. De aztán jól ismert hangot hallanak a közelből, a kassza mellől, és amikor mindketten odafordulnak, meglátják Scottyt, aki a pultnak dől, és aprót halászik ki a zsebéből.

Aidan odalép mellé, és egy ötdolláros bankjegyet csap le a pultra.

– Én fizetek – szól, és vállon akarja bokszozni a barátját, de nem igazán sikerül, mivel Scotty időben kitér előle, majd fülön legyinti Aidant, s végül újra elhajol. Clare hátrahúzódik, miközben ezek ketten szokás szerint tusakodnak, ökölvívóként köröznek egymással szemben, míg észre nem veszik, hogy Oscar – a nagydarab, hallgatag pénztáros,

aki időtlen idők óta dolgozik itt – őket figyeli a pult mögül, és láthatóan nagyon nem tetszik neki a műsor.

– Mennyit? – kérdi, megemelve fél szemöldökét.

Aidan köhécsel, és kihúzza magát.

– Öt szeletet – feleli. – Legyen szíves.

Oscar szó nélkül elcsoszog a sütő felé, Scotty pedig ki-nyújtja a karját, és még egyszer Aidan kezére csap.

– Köszí, haver.

– Úgy érzem, létre kellene hoznom neked egy pizza-segélyező pénzalapot, mielőtt elmegyek – mondja Aidan.

– Félek, hogy éhen halsz nélkülem.

– Valahogy majd csak boldogulok – feleli Scotty, és fel-jebb tolja az orrán vastag keretes szemüvegét. Sötét tekin-tete ide-oda vándorol kettőjük között. – Szóval... – mond-ja. – Ennyi volt?

Aidan bólint.

– Ez az utolsó esténk itt.

– Legalábbis egy ideig – teszi hozzá Scotty.

Clare helyeslően biccent.

– Csak egy egészen kis ideig.

– És veletek, izé, minden oké? – kérdi, bár egyértel-mű, hogy valójában arra kíváncsi: *Eldöntöttétek már, mihez kezdtek?*

– Aha, oké – feleli a lány, miután egymásra pillantanak Aidannal.

– Mi oké? – kérdezi Stella, aki egyszeriben mellettük terem. Minden fekete rajta, szokás szerint, a cipőjétől a farmerján át a felsőjéig, még a tollas fülbevalója is, ami belevész ébenfekete hajába. Mindig sikerül úgy felöltöznie, mint aki betörésre készül, és Clare óhatatlanul is kirívónak érzi magát mellette, pedig ő teljesen normális színösszeállítást visel: kék nyári ruhát zöld kardigánnal.

– Merre voltál? – vonja kérdőre Clare. – Azt hittem, úgy volt, hogy délután átjössz...

– Ja, tényleg – húzza el a száját Stella. – Bocsi. Leragadtam valahol.

– Mégis hol? – kérdi Clare, ám barátnője tekintete ekkor Scottyra siklik, aki hátrahajtott fejjel szór a szájába egy maroknyi oregánót. A fűszer többsége Batman-emblémás pólóján landol, és a srác köhögve dőngeti a mellkasát, könnybe lábadó szemmel próbálja lenyelni a maradékot.

– Mintha egy dedóst látnék, aki épp próbál rájönni, hogy is kell enni – csóválja a fejét Stella. Scotty szúrós pillantást vet rá, miközben lesöpri a pólójára szóródott fűszert, a lány pedig szokás szerint viszonozza metsző tekintetét. Jó néhány centivel a srác fölé magasodik, hála döbbenetesen magas sarkú cipőjének – másmit nem is hajlandó fölvenni –, és pár másodperccel később Scotty egyszerűen csak vállat von, aztán újra az oregánóra összpontosít.

Eddig nem igazán okozott gondot, hogy ezek ketten soha nem jöttek ki egymással. Mostanra viszont a legtöbb barátjuk már elment az egyetemre, így nagy csapatuk addig fogatkozott, míg már csak ez a kínos négyes maradt belőle: Scotty meg Stella, akik máris teljesen jelentéktelen dolgokon morgolódnak egymással, és Aidan meg Clare, akik a legfontosabb dolgokban sem bírnak döntésre jutni.

Clare ismét Stellához fordul.

– Ugye tisztában vagy vele, hogy holnap reggel elmegyek?

– Ja, persze – feleli barátnője másodpercnyi habozás után. – Én meg a következő nap utazom.

– Na, de akkor hol voltál?

– Ezt meg hogy érted? – ráncolja a homlokát Stella.

– Hol voltál az elmúlt néhány napban? – ismétli Clare, ügyet sem vetve Scottyra meg Aidanre, akik tekintete úgy cikázik egyik lányról a másikra, mintha teniszmeccset néznének. Jelen pillanatban Clare-t ez sem érdekli. Nem akar mást, csak hogy Stella térjen már magához ebből az akármiből, ami mostanában úrrá lett rajta. Mert ez igenis nagy ügy – elvégre egyetemre mennek –, és Clare-nek igazán szüksége lenne a legjobb barátnőjére.

Elvégre is pontosan ez a legjobb barátok egyik feladata, ezt diktálja a kettőjük közti hallgatólagos megegyezés. Clare-nek az a dolga, hogy Stella mellett legyen: segítsen

neki kitölteni az egyetemi jelentkezési lapot, vele tartson a véget nem érő turkálós kiruccanásokon, meghallgassa panaszkodását, amiért a sulijukban nincs elég érdekes pasi, vagy a sirámaikat három kimerítő öccséről – cserébe pedig Stellának is Clare mellett kellene lennie. Még akkor is, ha megnehezíti a dolgát.

– Ugye tudod – mondta egyszer csak Stella még a nyár elején, félbeszakítva Clare megszokottá vált töprengését, hogy mihez is kezdjen Aidannel –, hogy előbb-utóbb úgyis szakítani fogtok?

Épp a kocsiban ültek moziba menet, és Clare egy pillanatra elfordult az úttól, meglepetten nézett Stella szemébe.

– Ezt meg miért mondd?

– Azért – felelte a lány, feltéve fél lábát a műszerfalra –, mert ez az igazság. Ha nem a nyár végén történik meg, hát megtörténik majd néhány héttel később, vagy hálaadáskor, vagy karácsonykor, vagy jövő nyáron. Elkerülhetetlen.

– Ezt nem tudhatod.

– Dehogynem – vágta rá Stella örjítően magabiztos hangnemben. – Te meg közben az egész első évet azzal fogod tölteni, hogy tétlenül figyeled az idióta szobatársadat, amint...

– A neve Beatrice – szakította félbe a lány ingerülten. Amint megtudtak valamit Clare leendő szobatársáról, Stella – aki egyágyas szobát kért magának a kollégiumban

– azonnal kijelentette, hogy nem tetszik neki a csaj. És miután Clare SMS-ezni kezdett Beatrice-szal, a helyzet csak rosszabb lett. Stella ragaszkodott hozzá, hogy tüzetesen megvizsgáljon minden egyes üzenetet, amit Clare tőle kapott, és egyre csak fintorgott, amiért Beatrice folyamatosan újabb zenekarokat meg koncerteket említett.

– Jól van, na – mondta Stella. – Szóval tétlenül fogod figyelni, amint *az idióta szobatársad, Beatrice*, lelkesen készülődik, hogy elmenjen egy újabb *totál király* banda *totál király* koncertjére, te meg flanelpizsamában ücsörögsz majd a koleszszobában, és egy könyvet bújsz, mert nem akarsz szórakozni menni Aidan nélkül, akit – mellesleg megjegyzem – Kaliforniában mindeközben épp el fog rángatni bulizni az ő idióta szobatársa...

– Rob.

– Az idióta szobatársa, szörfös Rob...

– Rob úszó.

– Tök mindegy – mordult Stella bosszúsan. – Mint kiderült, Robot, a nagy úszót csak az érdekli, hogy Aidan nem bánja-e, ha vesznek egy minihűtőt a szobájukba, ami ha jól sejtem, *nem* arra kell neki, hogy frissen tartsa a zöltséget. Te is tudod, hogy a csávó tuti magával fogja rángatni Aidant csajozni. És még ha nem is sikerül rávennie, Aidan úgylis fog ismerkedni. Elvégre erről szól az egyetem.

– Mármost a tanuláson kívül.

– Az csak a második helyen szerepel, nagyon-nagyon lemaradva – közölte Stella magától értetődően. – Az a kérdés, hogy tényleg büntudatban vergődve akarod-e tölteni a következő négy évet, csak mert egy este bulizni mentél a szobatársaddal, és totál levett a lábadról valami dobos a király sérójával meg a szívdöglesztő tekintetével.

– Mégis mióta vagyok én oda a dobosokért? – kacagott Clare.

– Jó, nem vagy – ismerte el Stella, és a barátnőjére sandított. – De talán csak azért, mert nem vagy hajlandó tudomásul venni, hogy más lehetőségek is vannak az életben.

– Mármint úgy érted, Aidanen kívül.

– Úgy értem – mondta Stella –, hogy a gimin kívül.

De mindez a nyár elején történt, amikor Clare még elég fontos volt Stellának ahhoz, hogy őszinte legyen vele. És amikor még volt ideje odafigyelni rá. Mostanában Stella már alig ér rá Clare-rel foglalkozni, nemhogy őszinteséggel vagy odafigyeléssel bajlódjon, és bár még mindketten a városban vannak – legalábbis még egy éjszakára –, a lány szinte úgy érzi, hogy a legjobb barátnője máris elhagyta.

Talán csak arról van szó, hogy Stella megpróbált időt adni Clare-nek meg Aidannek, hadd jussanak kettesben döntésre a jövőről, vagy talán csak azért nem ért rá, mert ő maga is az elutazásra készülődött. Vagy talán minden a végéhez közeledik, és könnyebb úgy tenni, mintha nem így

lenne. Stellának amúgy sem igazán erőssége az ilyesmi; allergiás az érzelgősségre, és igyekszik kerülni az érzelmeket, úgyhogy őt próbálni meggyőzni egy ilyen mérföldkő fontosságáról kicsit olyan, mintha egy ijedős macskát próbálna megölelgetni az ember.

De akkor is, tizennégy évnyi barátság után Clare nem hajlandó hagyni, hogy Stella sutyiban lelépjen az egyetemre, és még csak el se búcsúzzanak egymástól rendesen.

Stella most a pultnak dől, szórakozottan húzgálja ki a szalvétákat a tartóból, és még mindig nem válaszolt Clare kérdésére. Végül vállat von.

– Nem tudom, ahol lenni szoktam – böki ki. – Úgyis mindig tudod, hol találsz.

– Nem igazán – csóválja a fejét Clare. – Mostanában nem hívsz vissza, folyton késel...

– Talán nem ismeri az órát – poénkodik Scotty.

– Nem válaszolsz az SMS-eimre...

– Talán írni se tud – kotyog megint közbe a srác.

– Fogd be, Scotty! – szólnak rá mindketten egyszerre, mire egymásra néznek, és akaratlanul is nevetésben törnek ki.

– Ne haragudj! – kér bocsánatot Stella pillanatokkal később. – Egyszerűen csak jó sok minden történik mostanában. De ma este mindent bepótolunk. Ígérem.

– Becsszó? – kérdi Clare, mire Stella elvigyorodik.

– Dupla pacsis becsszó – fogadkozik, és barátnője felé nyújtja mindkét kezét, mint régen, kislánykorukban. Clare vonakodva elmosolyodik, majd belecsap Stella tenyerébe.

– Oké – mondja, és ekkor Oscar ököllel megdöngeti mögöttük a pultot. Felé fordulnak, és látják, hogy várja őket a pizza. Aidan fogja a tálcát, és odalépnek egy üres asztalhoz az ablak mellett.

Amint leülnek, Scotty nagyot harap az egyik szeletből. A sajt még gőzölög rajta, és a srác grimaszolva ejti vissza a tányérjára a pizzát.

– Még tűzforró.

Stella a szemét forgatja.

– Te totál flepnis vagy.

– Ez a mai szavad? – kérdi Clare.

Mióta csak elkezdtek készülni az érettségire, Stellának mániája lett a gazdag szókins: folyton a szótárat bújja valami érdekes, ritkán használt kifejezés után, és mindennap kinéz magának egy új szót, amit aztán megpróbál beleszőni a társalgásba. Most viszont a fejét csóválja.

– Nem, Scotty egyszerűen csak flepnis. A mai szavam a paff, bár el nem tudom képzelni, mikor lenne lehetőségem használni, mert errefelé nem sok minden akad, *amitől* paff lehetne az ember. – Vigyorogva néz Scottyra. – Talán azt leszámítva, hogy te milyen flepnis vagy.

– Ez a lenyűgöző szókincs juttatott be egy olyan kiváló iskolába, mint a Floridai Állami Egyetem? – kérdi Scotty, és a pizzája szélét csipegeti, miközben várja, hogy kihűljön rajta a feltét. Stella, akit még mindig érzékenyen érint, hogy csak egyetlen helyre jutott be, lesújtó pillantást vet rá.

– Mondja a srác, aki csak a helyi főiskolára fog járni... – vág vissza, mire hirtelen mindenki megdermed. A Clare mellett ülő Aidan tátva maradt szájjal leereszti a pizzáját, Stella pedig azonnal rádöbben, hogy túl messzire ment, és elsápad.

Hónapok óta ez volt az egyetlen dolog, amit egyikük sem mondott ki. Egész nyáron gondosan kerülték ezt a témát, és valahogy még most, az elutazásuk estéjén is helytelennek tűnik megemlíteni.

Ugyanis négyük közül Scotty az egyetlen, aki holnap nem megy sehova.

Nem mintha ezen a tavaszon ne jutott volna ki mindannyiuknak a kudarcból. Bármennyire is várja most már Stella a floridai meletget, igazából szeretett volna az otthonukhoz sokkal közelebb maradni, a Chicagótól délre található Illinois-i Egyetemre akart bejutni. Aidannek még az sem segített bekerülni a Harvardra, hogy pluszpontokat kapott, mivel a szülei is oda jártak. És bár Clare magabiztosan azt hitte, hogy a legtöbb helyre, ahová jelentkezett,

jó esélye van bekerülni, a tizenkét egyetemből végül csak négyre vették föl.

Scotty viszont a kis közösségi főiskolájukon kívül *egyetlen* helyre sem jutott be. Mivel a gimis éveit azzal töltötte, hogy a lógás lehető legkreatívabb módjait eszelje ki, ennek igazából nem is kellett volna meglepnie senkit. Ő és Aidan azonban hosszú-hosszú hónapokon át álmodoztak arról, hogy együtt hódítják meg Kaliforniát, így Scotty hetekig nem árulta el barátainak az igazat, és amikor végre bevallotta, mind jól látták rajta, mennyire bánkódik. Azóta nagyon igyekezett poénra venni a dolgot – ahogy mindig mindent –, ám Clare gyanítja, hogy a búcsúzásnál már csak az lehet nehezebb, ha az embert hátrahagyják.

Scotty most kifejezéstelen képet vág, és úgy görnyed az asztal fölé vékonydongájú testével, hogy még a szokásosnál is cingárabbnak tűnik. Az egyénisége általában elég nagy benyomást tesz ahhoz, hogy az emberek elfeledkezzenek kis termetéről, de most úgy fest, mintha összement volna.

Stella szokatlanul komolynak tűnik, ahogy Scotty vállára teszi a kezét.

– Figyu – mondja –, sajnálom. Tudod, hogy nem úgy értettem...

– Hagyjuk! – vágja rá Scotty. – Semmi gáz.

Clare-nek hirtelen eszébe jut róluk valami: nem sokkal azután, hogy járni kezdtek, Aidan megkérdezte tőle, miért

is nem hozzák össze Scottyt Stellával. A fiú még nagyon új volt itt, egyelőre nem látta át a tizenegyedik évfolyam szövevényes kapcsolatrendszerét, arról pedig végképp nem tudott, hogy ezek ketten szinte megszakítás nélkül csatároznak egymással már az óvoda óta.

– De hát Scotty olyan poénos – mondta akkor Aidan, amiben igaza is volt. Új barátai többsége a lacrosse-csapatból került ki, Scottyval viszont rajzórán ismerkedett meg, ahol csak ők ketten voltak fiúk. Legelső feladatként azt kapták, hogy készítsenek szénrajzot egy olyan tárgyról, ami nagyon fontos nekik. A lányok mind szív alakú medallionokat, régi órákat meg díszes naplókát vetettek papírra. Aidan a lacrosse-ütőjét rajzolta le. Scotty viszont önmagához hűen egy Picasso-stílusú portrét készített Krumplifejuraságról, és amikor Aidan odahajolt hozzá, hogy árnyalatnyi irónia nélkül megdicsérje a rajzát, azonnal összebarátkoztak.

– Igen, de akkor sem illenek össze Stellával – magyarázta neki Clare. – Hidd el nekem! Én sokkal régebb óta ismerem őket. Azok ketten olyanok, mint a tűz és víz.

De ez így nem egészen igaz. Valójában nem az a baj, hogy Scotty és Stella nem hasonlítanak; hanem az, hogy szinte *túl*ságosan is hasonlóak. Mindketten harsányak és viccesek, vakmerőek és hűségeseek, tökéletesen és totálisan

delejesek. Csak éppen életük nagy részében mágneses erejük inkább taszította, mint vonzotta egymást.

– De tényleg – erősködik most Stella, még mindig Scotty vállán nyugtatva a kezét. Látszik rajta, hogy őszintén sajnálja. – Én igazán nem...

– Semmi gáz – ismétli a srác, és végre a szemébe néz. – Mármint, valójában ez történik, nem? Ti elmentek, én meg itt maradok. Ha nem veszünk tudomást róla, attól még nem változik a helyzet.

– Igen, de... – hajol előre Clare.

– Komolyan, minden oké – mondja Scotty, aztán kis mosoly villan az arcán. – Legalább mostantól nem kell majd folyton osztoznom veletek a pizzámon.

– A *pizzádon*? – emeli meg a szemöldökét Aidan.

– Ja – biccent Scotty, és máris vidámabbnak tűnik. – Ti majd ehettek mindenféle béna pizzát a totál ismeretlen pizzázókban, én viszont szépen itt maradok... és ez mind az enyém lesz!

Stella nevet, bár Clare látja rajta, hogy nem a poénon, hanem inkább a megkönnyebbüléstől; egyszerűen csak örül, hogy nem rontotta el véletlenül az egész estét. Scotty gyorsan rásandít, majd ismét Aidanhez fordul.

– És tudod, mi a legjobb ebben az egészben? – kérdi egyre szélesebb vigyorral. – Amint elhúztok, végre szabad lesz a pálya, hogy randira hívjak egy bizonyos hölgyeményt.

Talán még ide is eljöhetne velem, hogy segítsen megenni ezt a sok-sok pizzát...

Beletelik pár másodpercbe, mire Aidannek leesik a tantusz, de amint felfogja, kire céloz Scotty, összevonja a szemöldökét.

– Haver – csóválja a fejét –, most mondom el utoljára: még a *közelébe* se merj menni a húgomnak!

Ezt a poént egyedül Scotty szokta viccesnek találni. Aidan számára még mindig kényes a téma, és valahányszor csak szóba jön a tavaly tavaszi sulibál – amikor Clare-rel a táncolókat otthagyva belebotlottak a fiú legjobb barátjába meg a húgába, akik épp egy sötét folyosón smároltak –, kidülledve kezd lüktetni egy ér a halántékánál.

Aidan világéletében nagyon féltette Riley-t, és még azután is, hogy kiderült a teljes igazság – miszerint a lányt faképnél hagyta a partnere, Scotty pedig volt olyan kedves, és elszórakoztatta, aztán csak úgy történt, ami történt –, iszonyú dühös volt. Hetekig nem állt szóba Scottyval, hiába próbálta kibékíteni vele Clare. És bár végül újra barátok lettek – miután Riley bevallotta, hogy ő csókolta meg Scottyt, a srác pedig szentül fogadkozott, hogy soha többé nem fordul elő ilyen –, Aidant még mindig bosszantja az eset.

A legtöbb normális ember nem emlegetne föl egy ilyen témát, nagy ívben kikerülné, akár egy társalgási kátyút.

Scotty azonban más, ő időről időre csak azért is előrángatja a dolgot, láthatóan azt reméli, hogy előbb-utóbb mindenki viccesnek találja majd. Arra aztán várhat.

– Korai még ezzel poénkodni – szól rá Clare Scottyra, és megdobja egy galacsinná gyúrt szalvétával. Az asztal túloldaláról Stella olyan pillantást vet a srácre, ami egyértelműen azt sugározza: „Ne legyél már ilyen hülye!”. Scotty mosolya lelohad, majd vállat von.

– Jól van, na – mondja Aidannek, és megadóan feltartja a kezét. – Csak vicceltem. Esküszöm, hogy békén hagyom a húgodat.

– Amúgy se lenne nála semmi esélyed – feleli Aidan vi-gyorogva, és karba teszi a kezét.

– Hékás! – néz föl Scotty, miután totális kudarcot vall a próbálkozása, hogy lefújja a szívószáláról a csomagolást. – Én kész főnyeremény vagyok.

Stella erre úgy nevet, hogy végül köhögés lesz belőle. Néhányszor látványosan megdöngeti a mellkasát, Scotty képe pedig újra elkomorul.

– Mi van – vonja kérdőre Stellát kihívóan –, szerinted csak egy idióta vagyok, aki nem bírt bejutni egy rendes egyetemre?

– Nem – feleli Stella határozottan. – Szerintem egy idi-óta vagy, akinek túl nagy a szája, és totálisan alaptalan az önhittsége.

Ahogy ezek ketten megint rákezdnek a civakodásra, Clare Aidanre néz, aki általában magára szokta vállalni a bíró szerepét. Jelenleg azonban oldalra döntött fejjel, kifürkészhetetlen arckifejezéssel figyeli kettőjüket. Amikor a lány elkapja a pillantását, Aidan elcsigázott mosolyt vet rá, ám mindezek ellenére Clare látja rajta, hogy a lelke mélyén titokban nagyon is élvezi ezt az egészet. A fiú pontosan ebben reménykedett ma: egy *normális* estében. Egy könnyed, bugyuta és jelentéktelen estében. Egy olyan estében, ami nem érződik befejezésnek.

– Zseniális ötletem van – jelenti ki Clare, mire Scotty és Stella úgy néznek rá, mintha mindenki másról megfigyeltek volna. – Játsszunk csöndkirályt!

– Én feladom – von rögtön vállat Scotty.

– Micsoda meglepetés – ironizál Stella.

Azzal újrakezdik, folytatódik gúnyolódásuk és vitatkozásuk ördögi köre.

Clare hátradől, és körülnéz az apró vendéglőben, ami meleg, sárga fényben úszik. Lehetetlen volna megszámolni, hány estét kezdtek vagy fejeztek be itt, hány éjszaka követte pontosan ugyanezt a menetrendet. Hagyja, hogy elborítsa itt ez a sok minden: a videojátékok csipogása, a sarokban lévő asztalnál ülő lányok hamis éneklése, a fohagyma és a sajt illata, meg a sötét ablakon ragyogó neonfelirat vakító fénye, amelynek izzó vöröse égeti a szemét.

Amikor ismét Aidan felé fordul, a fiú rámosolyog.

– Hahó – mondja, és gyengéden megböki a vállával a lányét.

– Hahó – feleli Clare halkan, olyan halkan, hogy szinte belevész a vendéglő zajába, abba a zajba, ami már nem az övék. Ám Aidan így is meghallja.

– Nem tudnád – szól – esetleg ideadni a parmezánt?

Clare a sajtért nyúl, és kis mosollyal nyújtja oda a fiúnak. Később azonban, amikor senki sem figyel, miután már megették a pizzát, és a többiek rég megfeledkeztek a parmezánról, a lány nem bír ellenállni a kísértésnek: ismét felkapja a kis szórót, és becsúsztatja a táskájába.

